АРТ ПЛАКАТ
№ 95
СПІЛКИ ХУДОЖНИКІВ УРСР

Мал. Л. КАПЛАНА

Перець

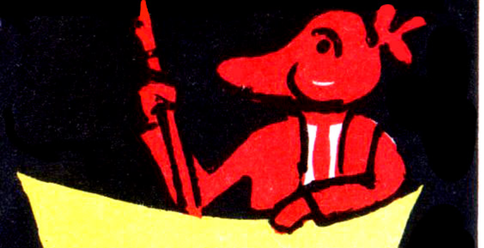

№ 15 (482)
Рік видання XXII
КИЇВ
СЕРПЕНЬ
1962
Ціна 10 коп.

У НЕДБАЙЛА ЯКОВА ВРОДИЛО ВСЕ ОДНАКОВО

Мал. В. ГЛИВЕНКА

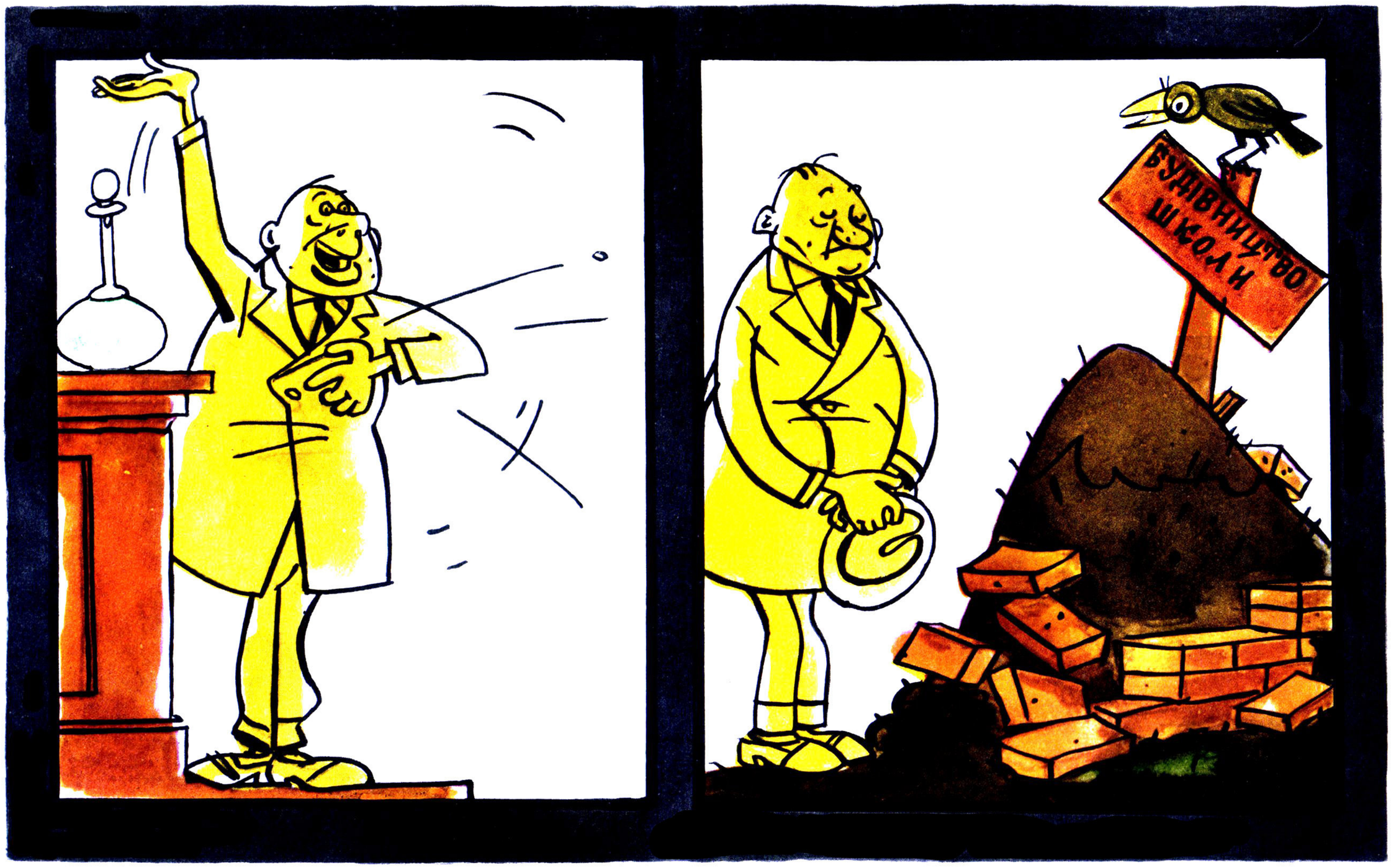

По усному — п'ять.

По праці — двійка.

perec-ua.

perec-ua.

Здоровенькі були!

Донецька область, м. Жданов, директорові заводу «Азовсталь» т. ЛЕПОРСЬКОМУ.

Здоровенькі були, Володимире Володимировичу!

Якщо у вас не коротка пам'ять, то ви напевне не забули про мій недавній лист до чорта в пекло, що був надрукований у номері дев'ятому «Перця» за цей таки тисяча дев'ятсот шістдесят другий рік. Ви напевне пам'ятаєте, що в тому листі я уклінно просив самого головкома всієї нечистої раті, його чортячу величність Вельзевула Люциперовича вжити негайних і найрішучіших заходів проти губителів природи, проти ненажерів-браконьєрів, проти безвідповідальних керівників промислових підприємств, які забруднюють стічними водами наші ставки, озера, ріки й моря і немилосердно знищують у них рибу, жорстоко умертвляють усе живе і все в них суще.

Ви напевне пам'ятаєте, Володимире Володимировичу, що в тому листі не згадувалося ні керованого вами підприємства, ні вашого прізвища, хоч згадати, по-правді кажучи, треба було до зарізу. Не зробив я цього, повірте моєму чесному слову, з великої моєї поваги і симпатії до вас. Я уявив собі тоді на мить таку картину.

...Темна і тиха приазовська ніч. На небі всміхається місяць, ласкаво й безжурно блимають зорі. Ледь чутно бавиться з прибережним пісочком лагідна морська хвиля. Все навкруги спить. І ви спите після напруженого трудового дня. Спите собі спокійно й нічого лихого не очікуєте. А тут, де не візьмись, до спальні з шумом та криком вдирається ватага Вельзевулових гайдуків.

Ви схоплюєтесь з ліжка, й од страху чуприна вам зразу дротом робиться.

— Що таке? — кричите.— В чім річ? По якому праву в чужу оселю серед ночі вдираєтесь?!

А Вельзевулові гайдуки, обступивши ліжко, теж кричать:

— Встать сей же секунд!

Та всі з рогами, та всі з хвостами, та в кожного вила-тройчата, та в кожного очі зеленим вогнем палахкотять!

— Це ви будете товариш Лепорський? — напосідаються Вельзевулові гайдуки.

— Я буду товариш Лепорський.

— Володимир Володимирович?

— Володимир Володимирович.

— Директор заводу «Азовсталь»?

— Директор заводу «Азовсталь».

— Ага, вас нам і треба. Ну, пішли, там вам покажуть, як над природою знущатися, там вам дадуть прикурити!

Та за ручки, за ніжки — хвать вас! — і без пересадки — в пекло. Не дали іродові душі навіть галстука зав'язати, а так у самій білизні і понесли. Ну, а в пеклі казани, а в казанах кип'яча смола, а в смолі грішники криком-кричать, пекельні муки приймаючи...

Як уявив я собі цю картину, так і самому страшно стало. І я приховав ваше прізвище, не згадав його в тому листі, вас жаліючи. «Обійдеться і без чортів», — подумалося мені. — «Володимир Володимирович людина розумна, людина державна і сам зрозуміє, що труїти море, нищити в ньому рибу — діло негоже, діло антидержавне, й зробить з цього, як кажуть, відповідні висновки. Тим паче, що заводові відпущено величезні кошти на будівництво очисних споруд».

А тепер я бачу, що дав маху. Тепер я гірко шкодую, що пожалів вас, шановний мій симпатику! На милосердя ви одповіли немилосердям. Завод продовжує скидати в Азовське море сотні тисяч кубометрів отруйної рідини. Забруднюється вода, забруднюється морське дно, гине знаменита азовська риба. А очисні споруди, як не будувалися, так і не будуються, а кошти як не використовувались, так і не використовуються.

Давно треба було обладнати всоси водозабірної станції № 1 сітками. Ця станція щоднини перекачує з моря у доменний цех заводу тисячі кубометрів води, поглинаючи разом з водою мільйони штук малька цінної промислової риби. Мальок гине в страшній кількості, а про реконструкцію водозабірної станції ні ви, ні ваші помічники ще й не думали серйозно. А є ж про це категоричні постанови, а головне кошти на реконструкцію є, нема тільки бажання за діло братися.

Та воно й зрозуміло. Риба голосу не має, не кричить, не протестує, в прокуратуру скарг не пише, а вам це тільки на руку. Труїте собі море та й труїте, гробите собі рибу та й гробите. Даремно, ой даремно пожалів я вас тоді, Володимире Володимировичу!

А тепер незручно знову до його чортячої величності звертатися.

Ще почне на мене чортихатися. «Знайшов,— скаже, — кого жаліти, ліберал м'якотілий! Як тільки не соромно, а ще Перцем зветься».

Але начувайтеся, Володимире Володимировичу! Кажу відверто,— якщо не припините лиходійства, ні перед чим не зупинюся, і ще раз звернусь до його чортячої величності. Може, й сорому за свій лібералізм наберуся, але й вам не з медом буде.

Запевняю від душі і серця
Од вашого ПЕРЦЯ.

ДЕ ТОНКО, ТАМ І РВЕТЬСЯ...

Все почалося з відкриття. Агроном по технічних культурах колгоспу ім. О. Кобилянської, Глибоцького району, Чернівецької області, Митронюк Настя Гаврилівна вдвічі поліпшила якість волокна льону. Цей переворот у селекційній науці, це неабияке відкриття і досягнення могло б зацікавити сотні спеціалістів не тільки Чернівецької області, але й далеко за її межами. Могло б, якби Настя Гаврилівна не хворіла надмірною скромністю і не тримала своє відкриття в глибокому секреті. Словом, Настя Гаврилівна не любила популярності і не поспішала захищати дисертацію на тему, як волокно № 8 (якість і товщина волокна льону визначається номерами) перетворити на волокно № 16.

У спеціальних селекційних журналах Настя Гаврилівна Митронюк про це чарівне перетворення волокна теж не обмовилася жодним словом.

Не хотіла вона також розповідати про творчий колектив, разом з яким здійснювала цю селекційну роботу. А її співавтор по селекційній роботі Петро Якович Нікітін, старший сортувальник Сторожинецької льонобази, взагалі залишався в тіні.

Настя Гаврилівна не переобтяжувала себе численними дослідами і роботою по вивченню природи льону. Вона обмежилась вивченням душі Петра Яковича і прийшла до висновку, що старі селекційні методи—справа копітка і марудна. Досить було в камерній, інтимній обстановці встромити в руку Петра Яковича відповідний пакет, як з волокном льону починалися чарівні перетворення. Воно ставало вдвічі тоншим і вдвічі якіснішим. Словом, волокно № 8 ставало волокном № 16. Тепер залишалося провести деяку агітмасову роботу серед несвідомих ланкових. Агроном Митронюк цю роботу провела, і ті ланкові, що погодилися з власної кишені наповнювати пакети для Петра Яковича Нікітіна, відразу ж почали «вирощувати» льон, волокно якого визначалося номером 16.

Така «селекція» не могла пройти повз увагу голови колгоспу Голованова Олександра Григоровича.

Олександр Григорович відразу ж зробив практичні висновки, пригадавши, що в колгоспі є залишки волокна льону ще з врожаю 1959 року. Невже при відповідній «селекції» ці залишки не можуть перетворитися на високоякісне волокно? Це питання не давало спати Олександрові Григоровичу доти, доки він не наказав бригадирам Бойді Петру Івановичу та Кручкові Василю Петровичу взяти під звіт з колгоспної каси по 300 карбованців (новими грішми) «на предмет» передачі їх агрономові Митронюк до власних рук. Куди пішли ті гроші далі, не важко здогадатися хоча б з того, що всі залишки старого волокна були прийняті під номером 16.

Та вже так завжди виходить, що хто бабрається у болоті, той не може не забруднитися по самі вуха. Один злочин перед державою потяг за собою інший.

Бригадири мусили якось звітувати про витрачені 600 карбованців.

І тут Олександр Григорович робить геніальний хід, але не ферзем, і не слоном, а коровою. І не однією коровою, а відразу трьома. У колгоспі починають творитися дивні діла. На фермі раптом виявляються аж три зайві, приблудні корови. Серед білого дня три абсолютно матеріальні, живі корови падають з неба просто на територію ферми. Правда, заздрісники говорять, що корови ті і не думали падати з неба, що вони до цього вже кілька років мирно ремигали на оборі. Справа в тому, що їх не було на обліку, вони не значились у жодному документі. А тепер три корови знайшли свій бухгалтерський відбиток у документах, бо Олександр Григорович Голованов наказав завідуючому фермою Стратулату прийняти від бригадирів Бойди та Кручка фіктивні акти про закупку трьох голів великої рогатої худоби, сиріч корів.

Так начебто зійшлися кінці з кінцями.

А тепер трохи арифметики. Арифметика ця подається виключно для тих, хто теж цифрами буде відзначати діяльність «селекціонерів» з колгоспу ім. О. Кобилянської та з Сторожинецької льонобази.

Тільки за те, що 1700 кг волокна льону № 8 було прийнято під № 16, Петро Якович Нікітін поцупив 1160 карбованців у нових грошах. У держави було вкрадено три з половиною тисячі карбованців, теж у нових грошах. Але й 1700 кг — це ще не все. Волокна приймають тонни, і три з половиною тисячі карбованців, вкрадених державних грошей,— теж не все. Знайдуться люди, які помножать цифри на цифри і визначать відповідні цифри для хапуг.

Номер з номерами не вдався. Дуже тонке волокно почали «вирощувати» Митронюк та Нікітін. І грубо його «вирощували». Занадто тонке, таке тонке, що й номера йому важко підібрати. Як важко підібрати назву гидоті, яка творилася під носом у керівників Глибоцького району.

М. БІЛКУН,

М. КОРНІЄНКО.

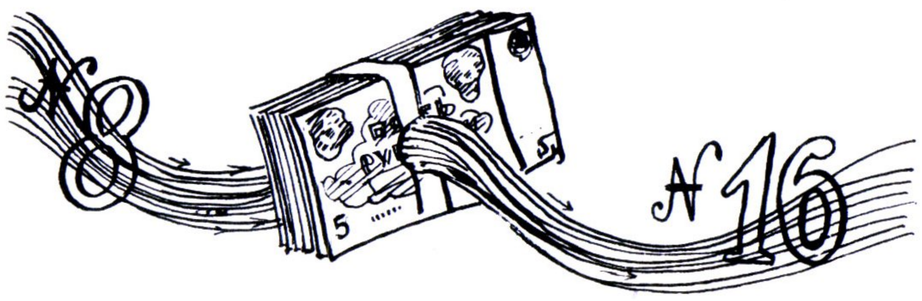

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

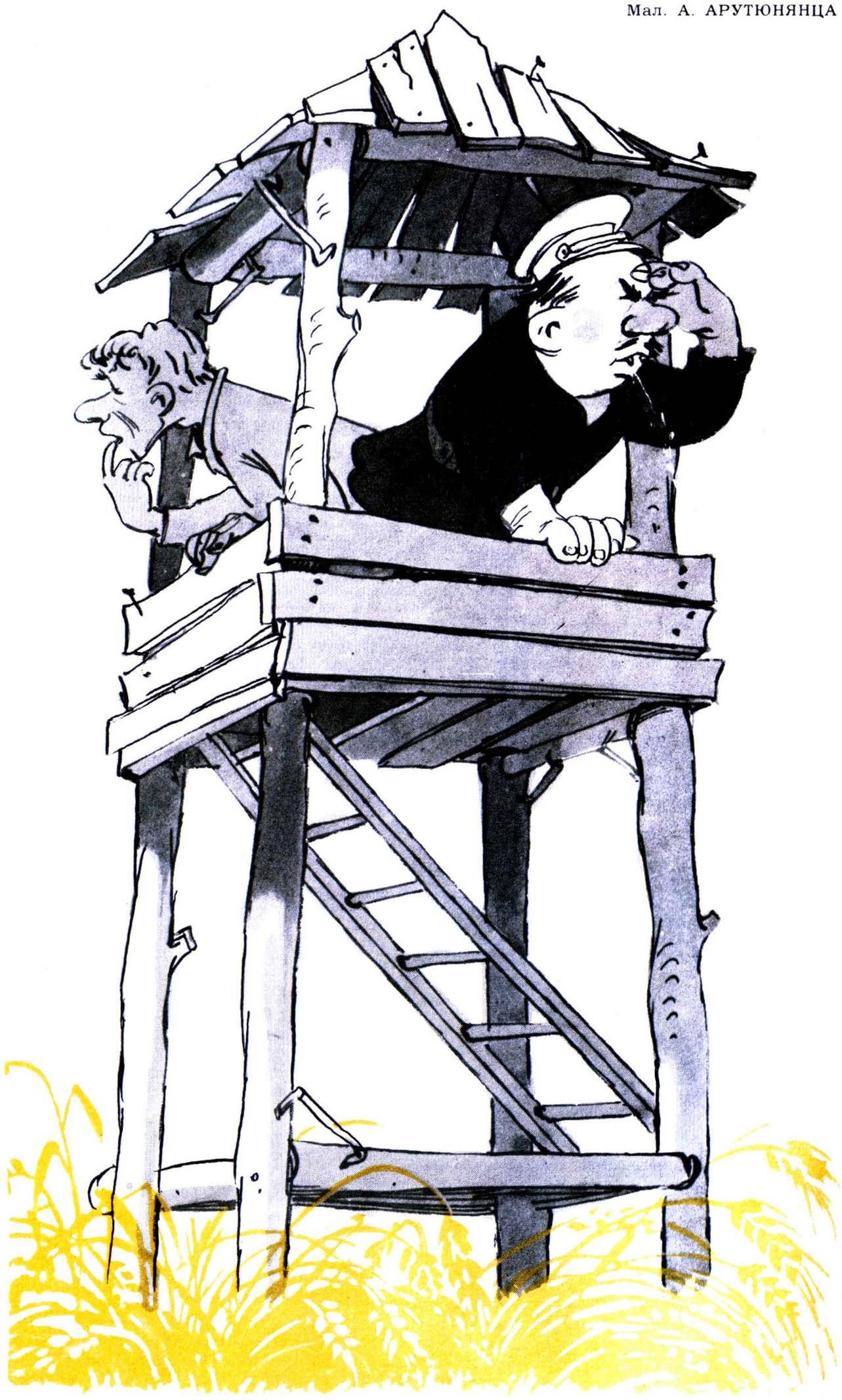

— Щось довго шефи не їдуть урожай збирати...

МАЛЕНЬКІ БАЄЧКИ

РАК

— Вперед, вперед, назад — ні кроку!—
Кричав на зборах Рак.
І тут хтось кинув ненароком:
— А сам ти лізеш як?..

КІТ-ДАРМОЇД

Мурчав на скирті сіна Кіт,
На сонці вигріваючи живіт:
— Оце лежав би тут до ночі,
Та, чорт візьми, щось їсти хочу...

Іван НЕЧИТАЙЛО,
с. Велика Багачка,
Полтавської області.

ПАВУК

Павутину плів Павук:
— Ех, завдам я мухам мук! —
Та хазяйчина рука
Миттю вимела з кутка
Й павутину й Павука!

КАЛЮЖА

У калюжу із-за плоту
Сипле сонце позолоту.
Умліва калюжа та:
— Ах, яка ж я золота!

Петро СИНГАЇВСЬКИЙ.

Мал. Л. БОЙКА

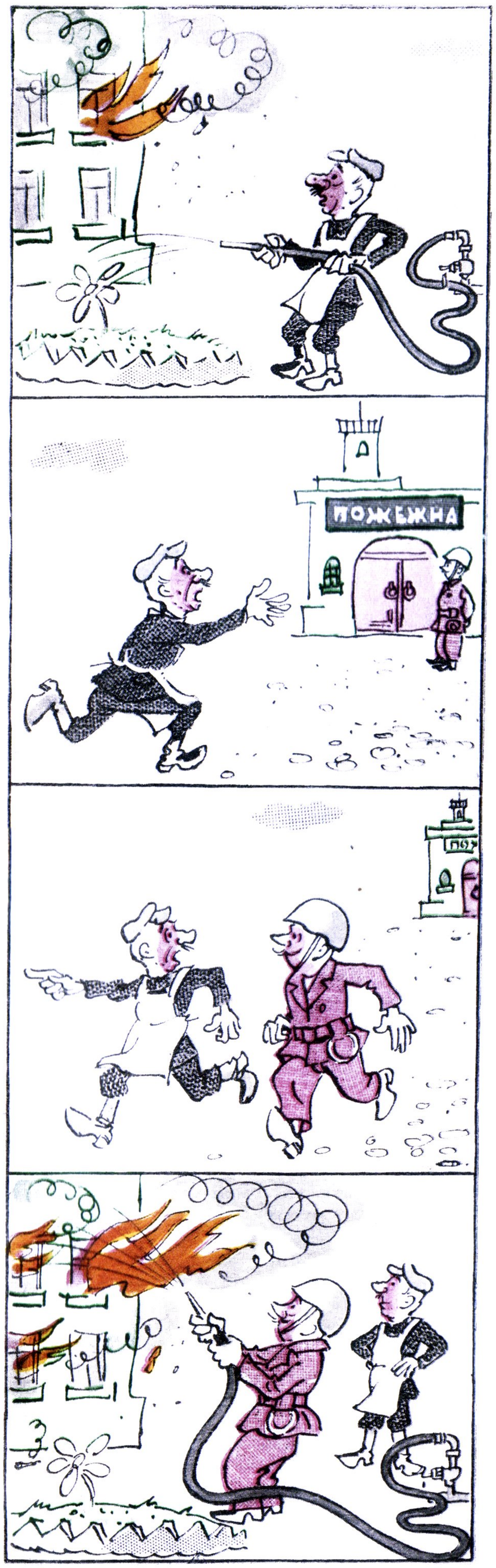

**Без слів
про
перестраховку.**

Не хочу бути двійником

Вам не доводилося коли-небудь зустрічати двійників? Якщо доводилося, то ви, очевидно, роззявляли од подиву рота. Бо ж двійники, ці дивні витвори веселої матінки-природи, явище таке ж рідкісне, як точний прогноз погоди.

А я вже не дивуюся, коли зустрічаю двійника.

Спочатку я дивувався, потім мені хотілося кричати, потім — плакати. А тепер я вже й не знаю, як виражати свої емоції. Я просто не хотів би більше мати жодного двійника. Але це від мене не залежить...

П'ять років тому у мене було вісім двійників. Тепер їх стало тринадцять.

Першим був цибатий молодик у лижних штанях і спортивній куртці. У нього було довгасте обличчя і байдужі сірі очі. Крім того, були ще й міцні нерви спортсмена, бо він не здивувався, коли побачив мене. Він демонстративно відвернувся од мене, виставивши напоказ свою широку спортивну спину.

Другим був опецькуватий чоловік'яга. Він обіймав когось на прощання, цілував, а потім гірко заридав, ніжно прихиливши голову до чужих грудей. Коли я спробував сказати йому слово, він радісно вигукнув: «Браток!» і, схопивши мене у свої обійми, дихнув у лице горілчаним перегаром і обслинив мені щоку...

Не можу вам розповісти про всіх. Декого з них я встиг зовсім забути. У схвильованій пам'яті залишилися тільки окремі, найвиразніші деталі: синій ніс «під мармур», нахабні очі, відстовбурчені вуха, кущики волосся на лисині...

Так, я не хочу більше мати двійників. Але це не залежить ні від мого носа, ні від моїх очей, ні від моїх вух, ні від волосся, і взагалі не від усього мого зовнішнього вигляду...

З дванадцятим двійником я зустрівся з місяць тому. Він тихо лежав, укритий проштампованим казенним простирадлом і дивився на мене добрим співчутливим поглядом. Це була ветха сива бабуся.

Тринадцятого (якби-то вже й останнього!) зустрів тільки минулої середи...

Я ішов шкарубким асфальтом, ніс у руці чемодан, а натреноване на прикрих несподіванках серце вже віщувало щось недобре.

Так воно й сталося.

Провідниця пильно розглянула мій квиток, глянула на мене і посміхнулася.

— А я думала, що ви вже у вагоні.

— Поки що ні, — спробував я пожартувати.

— Значить, у вас є двійник.

— Знову!.. — тільки й зміг простогнати я.

— Можете самі переконатися...

Не розраховуючи на чудо, не чекаючи несподіванок і не довіряючи власній примхливій долі, я незграбно піднявся на металеву приступку і поплентався тісним коридором вагона.

Справді, на моєму місці, зручно вмостившись, сиділа дівчина.

В новелах, при подібних зустрічах, герої закохуються за першим переїздом. Ми ж, як і належить порядним пасажирам, не стали звіряти своїх сердець, а по-діловому звірили свої квитки.

Провідниця не помилилася. Дівчина була справжнім моїм двійником. Це підтверджувалося документально — фіолетовим чорнилом, придбаним на кошти Міністерства залізниць; на наших квитках було виписане одне і те ж місце.

— Увага! До відходу поїзда залишається п'ять хвилин, — бадьоро прогугнявило в репродукторі.

— Громадянине пасажир, — сказала мені провідниця, — ви можете піти до каси і поміняти свій квиток. Мабуть, квитки ще є, і ви, можливо, ще навіть встигнете прибігти до відходу поїзда.

— Але ж я купував його на міській станції...

— Я теж на міській станції, — сказала дівчина, не даючи мені найменшої переваги.

Поїзд рушив. Провідниця зникла. Пасажири дружно вкладалися спати. Я вийшов у тамбур і закурив. Я і не думав про те, що буду спати цієї ночі — якщо ви маєте двійника, знайте: він виспиться і за вас.

Злість закипала в мені. Мало допомагала й звичка. Через якусь роззяву, яка, напевно, й трьом курям ради не дасть, мусить чоловік отаких прикрощів зазнавати! Ні, цього разу я вже буду скаржитися: тринадцять двійників, чортова дюжина!

— Громадянине! — покликала мене провідниця з протилежного кінця вагона,— а йдіть-но сюди.

Вона поселила мене в службовому купе, принесла чаю, сіла напроти мене, наче добра господиня.

— Ви не переживайте. У поїзді двійник — це що! — як про дрібницю сказала вона, посміхаючись. — От ви уже й влаштовані. А там десь і місце звільниться. Доїдете благополучно... От коли в кіно кому двійник отакий трапиться, це — халепа. Сам нервуєшся, люди кричать, щоб перед очима не вештався. Добре, коли крісло приставне дадуть, а то й цілий сеанс простоїш, як непроханий гість. А там це, як і в нас, частенько трапляється.

Я слухав, пив чайок і помалу заспокоювався.

— А то буває ще й гірше, ніж у кіно, — продовжувала далі провідниця. — От у нас в одній залізничній службі було. Прислали якось інженера. Молодий, диплом з відзнакою, розумний. Словом, хлопець з головою і до діла беручкий. Приїхав він, а на його місці — двійник сидить. Таке, вибачте, ні богові свічка, ні чортові кочерга. Малограмотний, грубіян. Тільки й того, що десь там родича чи знайомого в начальстві має. І сидить...

Мені дуже сподобалася моя провідниця, її міцний чай. Я подякував за все. Навіть роздумав скаржитися. Я тепер навіть не так ремствую на свою долю. Справді, двійники в кіно і в поїзді усе-таки мають квитки на зайняті ними місця. Вони за них свої гроші заплатили. А є ж двійники, що займають чуже місце без жодних на це підстав. І сидять...

Але я все-таки не хочу мати двійників. З мене досить і тринадцяти.

І сам не хочу бути двійником.

П. ГАЄНКО.

БАЙКИ ВОЛОДИМИРА КОРБАНА

ПРОТОКОЛ

«Такого року, місяця і дня
Ми — Віл, Козел, Баран, Свиня,
Осел,
Коза, Овечка і Корова —
Цей склали протокол біля своїх
ясел:
Іде розмова
Між легковажних літераторів
тих-сих,
Що ніби нас, тварин усіх,
Доводять байкарі вже до знемоги,
І ми ледь-ледь волочим ноги.

Ми проти вигадок таких!
До байкарів претензій ми не маєм,
Не гудим і не лаєм
Їх,
Вони ні в чім не винуваті!
Істоти ми, ночуєм у хліві,
Гуляєм по траві —
На те ж бо ми й на фермах
в штаті!
І якщо в байці хто про це
розповідає,
То нас він тим не ображає.

Де неук, де свиня — то добре
видно нам,
За неуцтво ж не докоряють
кабанам.
І «злодій» на козла не
кажуть,
А коли часом десь у штат
Пролізе злодій-торбохват,
То байкарі на нього і
покажуть.

Тож слід спасибі їм сказать,
Що вміють з перчиком писать.
Така підтримка — їм зарядка!»
При цьому: підписи.
Печатка.

Відвідали мене учора двоє
(Мої герої) —
Козел і Віл:
Поклали протокол мені
на стіл!
А я дав клятву їм такую,
Що цей їх протокол у книжці
надрукую.

ЛІСНИК

Лісник порубника спіймав
І відібрав сокиру:
— Я відучу тебе, псявіру,
Рубати дерево, — кричав, —
В тюрму злодюгу запроторю!..

— Як запобігти цьому горю? —
Журився лайдак, йдучи в село.
І «спосіб» знайдено було:

Набрав ковбасок, шинки, первака,
Підвечір завітав до лісника
Й зумів усе владнати...

— Так ти ж програв: такі
витрати!!! —
Бурчав йому сусід.— Сокирі гріш
ціна.
Літровка ж — о-го-го! —
кусається вона!

Ну, й прогадав же ти, мій брате:
За гроші за такі, повір,
Ти б зміг придбати
П'ять сокир!..

— Не зловиш без принади сома!—
Порубник відповів. — Тож я
не дурачок:
Харчі і первачок
Усе то гроші, річ відома,
Але ж тепер я в лісі ніби дома,
Бо вже лісник спіймався
на гачок!..

* * *

Хіба один лісник той? Навпаки:
Не тільки в лісі є подібні лісники,
Готові утопити в чарці все
на світі.
Їх злодії і мають на приміті.

Переклав з білоруської
Степан ОЛІЙНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

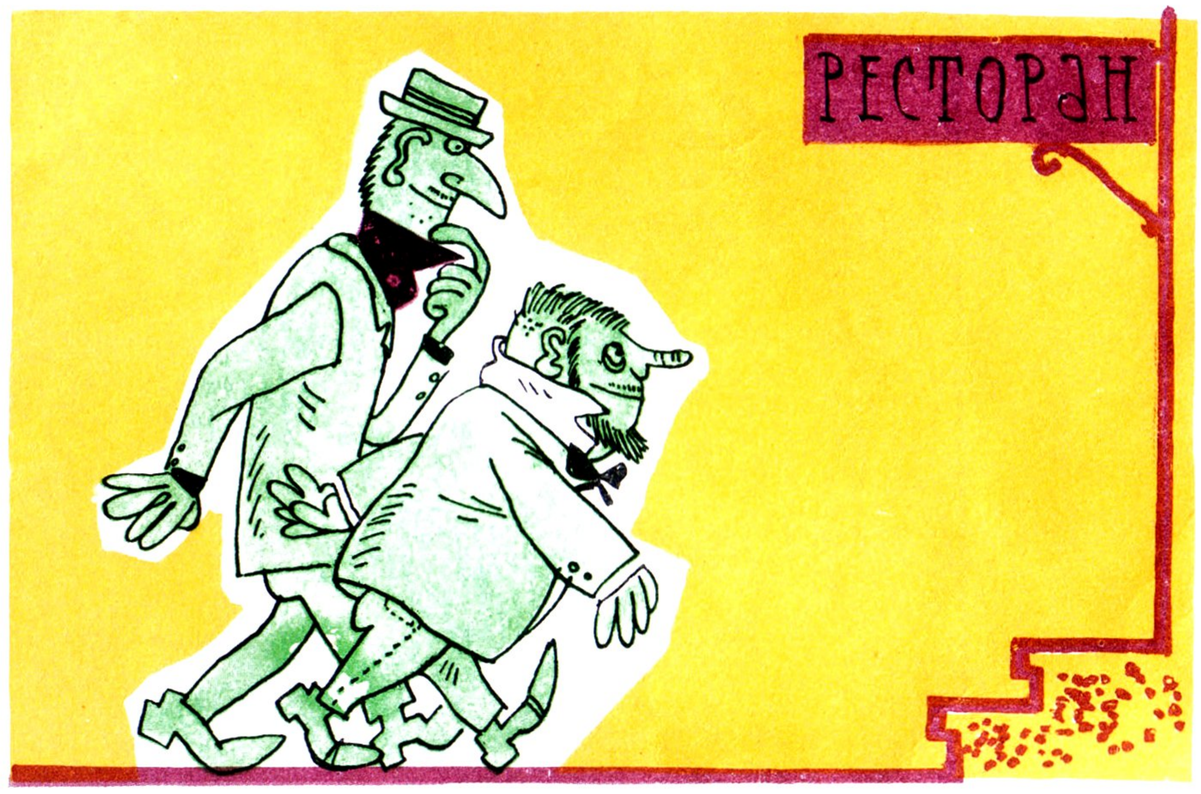

Зайшли як люди,

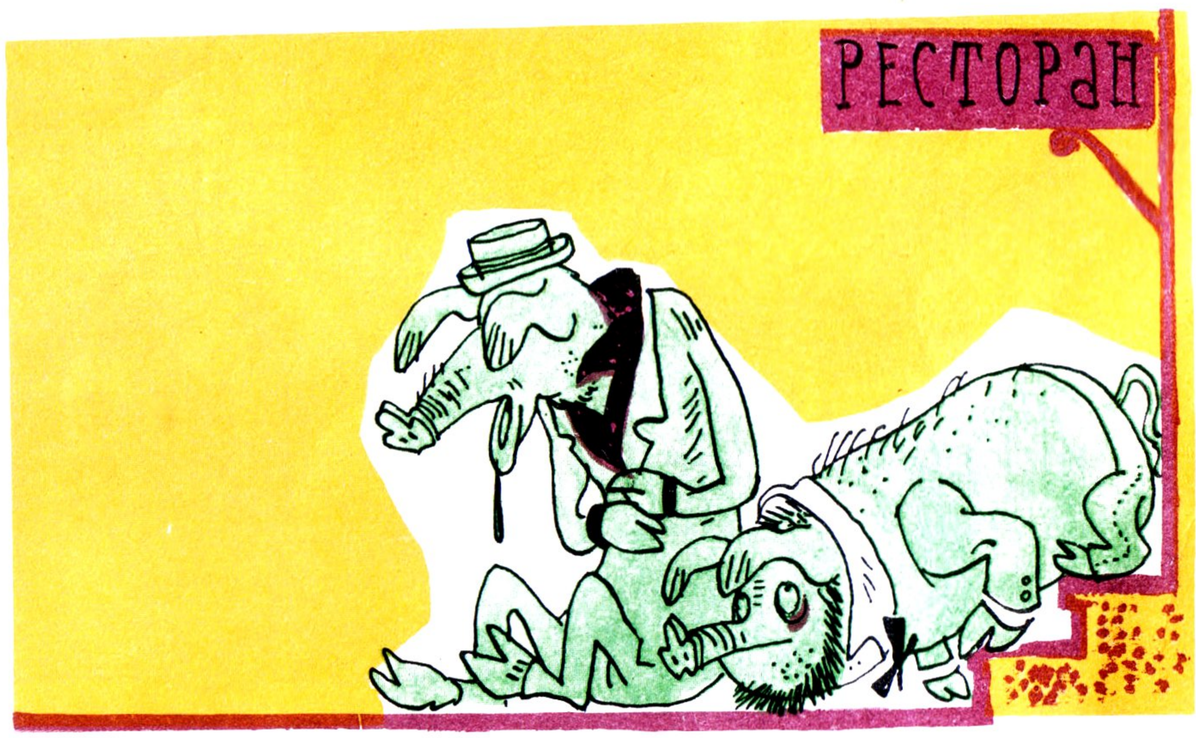

а вийшли...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

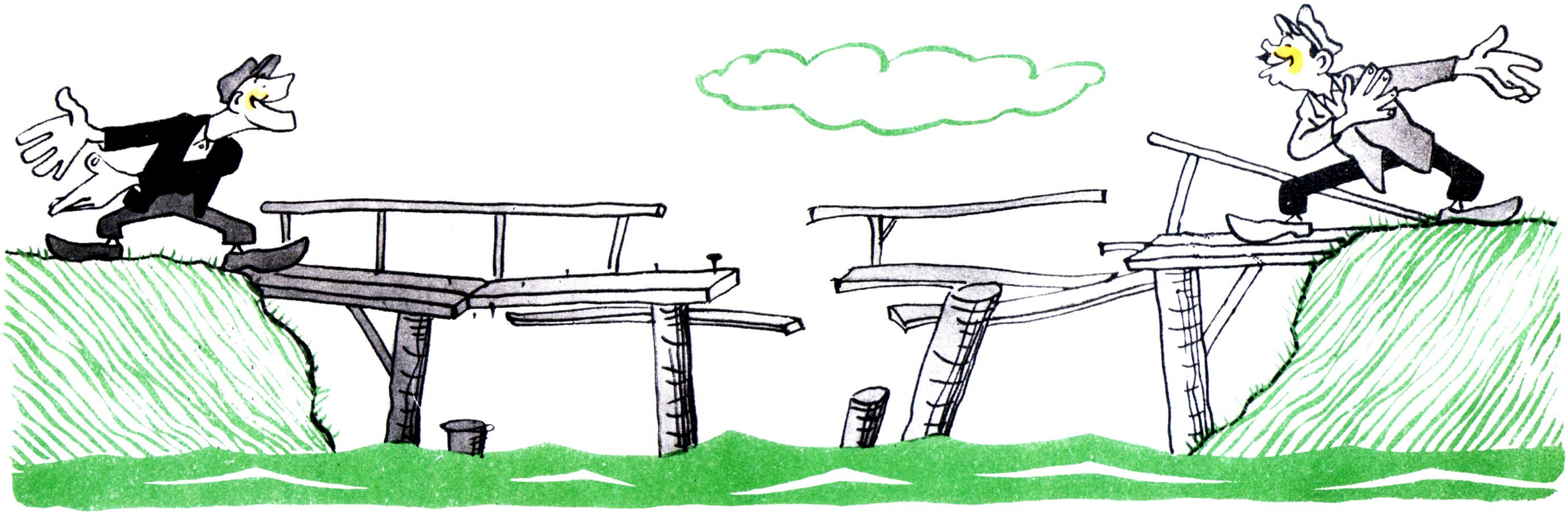

— Приїжджайте до нас у гості!
— Ні, спершу ви приїжджайте!

Мал. БЕ-ША

— Ти що робиш?
— Мух одганяю. Дядько бригадир обіцяли мені за це трудодень записати...

ТС-С-С! ЗАШЕПОТІЛО...

Коли на станції Нові Білокоровичі (Олевський район, Житомирської області) слухають радіо, стоїть мертва тиша. Муха пролетить— чути.

Коли радіо починає хрипіти і шепотіти, до нього прикипає юнак з музикальним слухом. Час від часу музикальний юнак транслює якийсь загадковий шифр:

— Мірна хм!..

А жителі Нових Білокоровичів вправно розшифровують загадкові сигнали:

— Кажуть — «помірна хмарність»..

— Надцять радусів!..

— Ага! Буде тепло.

Іноді на станцію забреде сторонній дядько і, човгаючи чоботами, кидається до радіоприймача:

— Що? Новий супутник запустили?

А на нього:

— Тс-с-с!

Під суворими поглядами місцевих жителів дядько починає ходити, наче випускник дитячої балетної школи.

І знову слухають музикального юнака.

— Чуємо рогноз годи!..

Цієї хвилини на станцію прибуває товарняк. Вагони весело справляють поминки по тиші. Люди ставляться до них, як до стихійного лиха, для боротьби з яким ще не винайдено дійових заходів.

Коли вагони вгамовуються, юнак трагічно повідомляє:

— Уже не шепоче...

Любителі останніх вістей енергійно дзвонять на Бучманський радіовузол (Лугинський район):

— Коли перевірите мережу? Коли вилікуєте глухонімі радіоточки? Чи, може, до нас радіохвилі не доходять?

Відповідають: перевіримо, вилікуємо, доходять.

Давненько відповідають. Але не перевіряють, не лікують, і хвилі, якщо доходять, то дуже кволі. Є підозра, що в Лугинський райвідділ зв'язку, який повинен оживити радіовузол, у телефон вмонтували магнітофонну стрічку з стереотипними обіцянками: «Перевіримо. Вилікуємо...»

Але радіолюбителі цього не знають. І тому одірвати їх од телефонної трубки може тільки сенсаційне повідомлення:

— Тс-с-с! Зашепотіло...

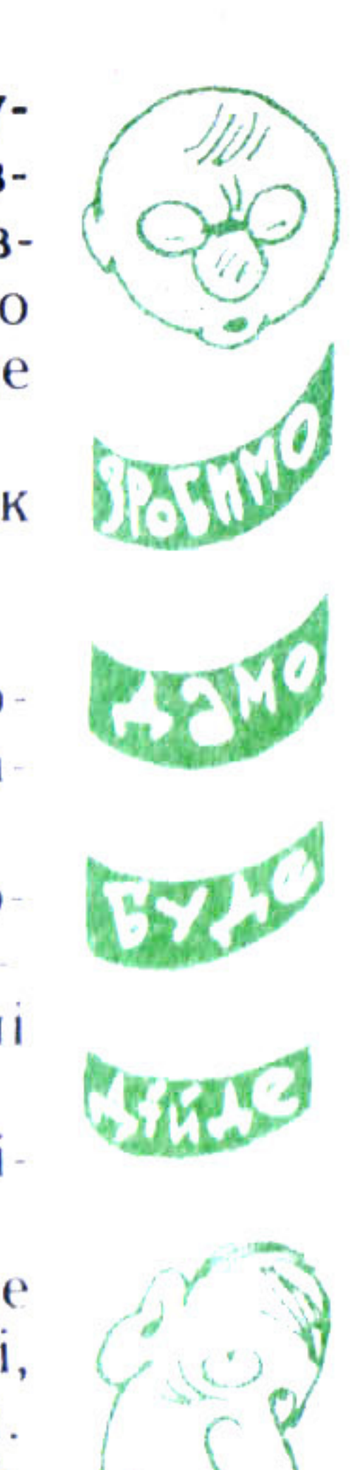

Я. ЮРАСЬ.

Є в селі Лемешівці хлопець Степан Коваль. Дужий парубок, інакше не взяли б його молотобойцем у кузню. М'язи такі, як в Івана Піддубного, а кулаки наче з олова вилиті. Якось одірвався колгоспний племінний бугай. Лука, шелесту в селі наробив. Прибіг завфермою Биковець, мало не плаче:

— Стьопо, приведи в чуство Луку.

Ну, Стьопа збігав, «привів у чуство» бугая. Провів селом бешкетника од кооперації до ферми під захоплюючими поглядами лемешівців, особливо тутешнього дівоцтва.

Ще більше стали шанувати хлопця.

До того ж веселий молотобоєць, любить новий анекдотик розказати, перекривить самогонницю Настю, як вона у міліції одбріхувалась. Взагалі любить поточити теревені молотобоєць Стьопа.

Отакий Степан Коваль. Живе собі, постукує молотом, увечері до клубу ходить, іноді порипить на гармошці «Краков'яка» і «Во саду ли...». Навчив його Марусин приймак Сашко Дармаріс.

Та ось у спокійне Степанове життя вдерлося непередбачене. Якось постукував хлопець по ковадлу, коли одчинилися двері і на порозі виріс виконавець сільради Михайло Король, по вуличному Тхір. Скільки Степан пам'ятає Король у Лемешівці виконавцем був. І частенько хизувався своєю посадою: «Ми одержали директиву».

Особливо натискує він на слові «ми» і говорить з таємничим виглядом: «Ми оце таку строгу постанову... той... про самогонку»

І Короля трохи побоювались у селі.

Так-от, прочинив двері Тхір, кинув Степанові владно:

— Голова сільради кличе.

— Що скоїлося? — перестав гупати молотом хлопець.

— Там розберемось,— багатозначно вимовив Король і щез.

Нехотя пішов молотобоєць у сільраду. Голова сидів за столом і щось писав, такий був заклопотаний, що не відповів навіть на Степанове привітання. Хлопець чомусь усміхався.

— Чого ти зуби скалиш? — несподівано підвівся голова.— Нового анекдотика розкажеш?

І потер долонями, в передчутті чогось смачного.

— Не можна,— одказав на те Степан.

— Чого? Тут же немає женського персіоналу.

— Не в тім річ. Цей анекдот про вас.

— Про мене... персонально?

— Ні. Про таких заклопотаних, як ви.

— Ану-ну...

— Значить, так. Прийшов голова на роботу, а йому на похмілля. І секретарю нудно. Голова важко зітхнув: «Да-а...» — «Не мішало б...»— підхопив секретар. — «Так я збігаю»,— мовила прибиральниця.

Лемешівський голова нахмурився.

— Не смішно... кгм...

— Зате правда.

— Я ось чого тебе викликав,— перебив голова. — Ти грати вмієш?

— У якому смислі? — насторожився парубок.

— Ну, на інструментах. На гармошці, балалайці...

— А-а... «Краков'яка» і «Во саду ли...». Марусин приймак Сашко Дармаріс навчив.

— От і добре,— зрадів голова.— На перший раз досить.

Подумавши, додав:

— А головне — рука у тебе важка, залізна.

Він одкашлявся, побарабанив пальцями об стіл і таємниче сповістив:

— Є мнєніє призначити тебе завклубом.

Степан повернувся на стільці так, що той аж застогнав під ним.

— Мені й у кузні непогано.

— Треба піднімати культуру. Є така вказівка зверху,— пояснив молотобойцеві.

— А де ж Галина? Вона технікум клубний закінчила. І на баяні добре вміє, і в драмгуртку... І співає, і танцює,— на всі руки.

Знову одкашлявся голова.

— Покинула ваша Галина клуб. Інтелігенція. Квартиру їй давай, паливом клуб постачай. На якийсь нещасний місяць зарплату затримаєш — таку бучу зніме, хоч із села тікай. Інтелігенція!

— Да-а,— вимовив по тому молотобоєць.

Таки уламав голова Степана.

Акт передачі у тітки Уляни, прибиральниці.

Пішли до клубу, в якому, за словами Уляни, завжди взимку церковний воздух стоїть, тобто холодно.

Уляна вимітала вчорашнє лушпиння.

— Ось, Уляно, новий завклубом. Прошу любить.

— Любить його є кому,— натякнула прибиральниця.— Це добре, Стьопо, що тебе висунули. А то курять, окаянні, матюхаються непечатними матюхами... Ти даси одному-другому по потилиці — одвикнуть. Твою руку знають. З того часу, як Луку втихомирив...

— Точно,— погодився голова.— Наведе Степан порядок. А тепер, Уляно, покажи акт здачі.

— Візьми, Стьопо, ондечки у шафі. На верхній полиці, на кларнеті.

Степан знайшов акта, пробіг очима. Чи й не майно: гармошка, балалайки, кларнет, бубон... І знову поклав акта в шафу.

— Та-ак,— оглядівся довкола.— З чого ж його починати?

Степана покликали до телефону в сільраду— це й було початком його роботи. З району сповістили: увечері приїздить концертна бригада філармонії.

— Підготуйтесь як слід. Зустріньте артистів.

Почухав потилицю новий зав. Е-ех, краще б він молотом бухав у кузні. Та нагодився вчитель Іван Пилипович, керівник драмгуртка. Написали афіші.

Приїхали артисти, хукають на руки.

— Хоч собак ганяй у вашому клубі...

— Нічого,— заспокоїв новий зав.— Люди надихають, і тепло буде. Хіба вперше.

— А нам на сцені як? — здивувалася молодюсінька артисточка. — У нас одноактівка. Дія відбувається влітку, у жнива. Як же нам?

— Я не фокусник. З зими літа не зроблю,— одказав Степан молоденькій, що тепла зажадала.

Почали артисти готуватися до вистави.

— А водичка у вас є? — поцікавився уже справжній, серйозний фокусник.

Степан мовчки вийшов, вніс відро води, витер полою кружку.

— Пийте од пуза.

— Ви хоча б графин принесли,— натякнув фокусник.

— А півлітри вам не треба? — єхидно запитав Степан. — Може, й півлітру принести?

З горем пополам почався концерт. Молоденька артисточка, клацаючи зубами, зображала, дівчину, якій так душно.

Глядачі гомоніли між собою:

— Що воно значить артист!

— Точно! Зуб на зуб не попаде, а приставляється — жарко йому. Не кожний зуміє.

— За це їм гроші платять.

— За що? За дрижаки?

— За те, що приставляються.

Вранці новий зав вирішив перевірити майно по акту детально, ретельно. Дістав акта, почав читати:

— Гармошка — є, труба — є... бубон — є... кафедра... гм... кгм...

Степан почухав потилицю.

— Кафѐдра — що воно таке? Мабуть, якийсь інструмент... Чекай, чекай. А чи не свиснув отой шпагоглотатель, фокусник? Він учора шарив очима по кутках... Ну, я ще пошукаю.

Він перерив усі шафи, лазив на колінцях за кулісами. Зайшла прибиральниця.

— Тітко Уляно, ви не бачили кафѐдри?

— А що воно таке?

— Сам не знаю. В акті йде за бубоном. Інструмент, мабуть, музичний.

— Мабуть, струмент, — погодилась тітка Уляна.— Ось я замітатиму, мо', вимету. Мо', де закотилось.

— А, може, артисти вчора стибрили? — обережно підкинув питання Степан.

Тітка Уляна перестала мести, випросталась.

— А що ти думаєш?! Отой фокусник, що при всьому народі витяг гроші в Івана Пилиповича, міг слободно свиснуть.

На ту розмову і нагодився якраз учитель.

— Чого задумалися, люди добрі? — весело до них Іван Пилипович.

Тітка Уляна пояснила:

— Фокусник, отой, що вчора шаблю ковтав і у вас гроші витяг, кафѐдру вкрав.

— Яку кафѐдру? — насторожився вчитель.

Степан підніс акта, тицьнув пальцем у те злощасне слово.

Іван Пилипович повалився на лаву і затремтів увесь од сміху. Степан з тіткою Уляною злякано переглянулись — що це з учителем? Такого немов раніше і не помічали. Висміявшись, Іван Пилипович підвівся, підійшов до сцени, торкнувся рукою до дерев'яної трибуни на авансцені.

— Оце ж вона і є — кафедра...

Степан спохмурнів, ніяково переступив з ноги на ногу.

— То це ж трибуна,— видихнув із себе.

— А по-вченому — кафедра, — пояснив учитель.

Степан ще дужче нахмурив свої чорні-пречорні брови, пошелестів актом.

— Значить, по-вченому?

Степан несподівано оддав прибиральниці акта, важко зітхнув.

— Покладіть назад, на кларнет.

І вибіг із клубу.

За кілька хвилин по тому тітка Уляна з Іваном Пилиповичем почули, як погупував молот у кузні.

— Кого ж тепер висуне голова? — замислилась тітка Уляна. — Бо без зава нам не можна. Треба културу піднімати. Є така вказівка зверху.

Василь БОЛЬШАК

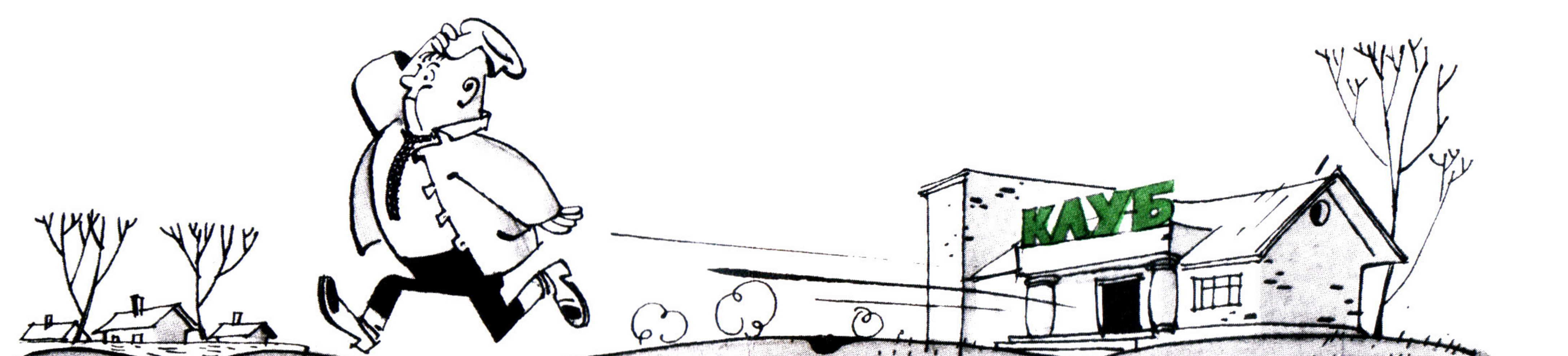

Олесю Громову

(З нагоди шістдесятиліття)

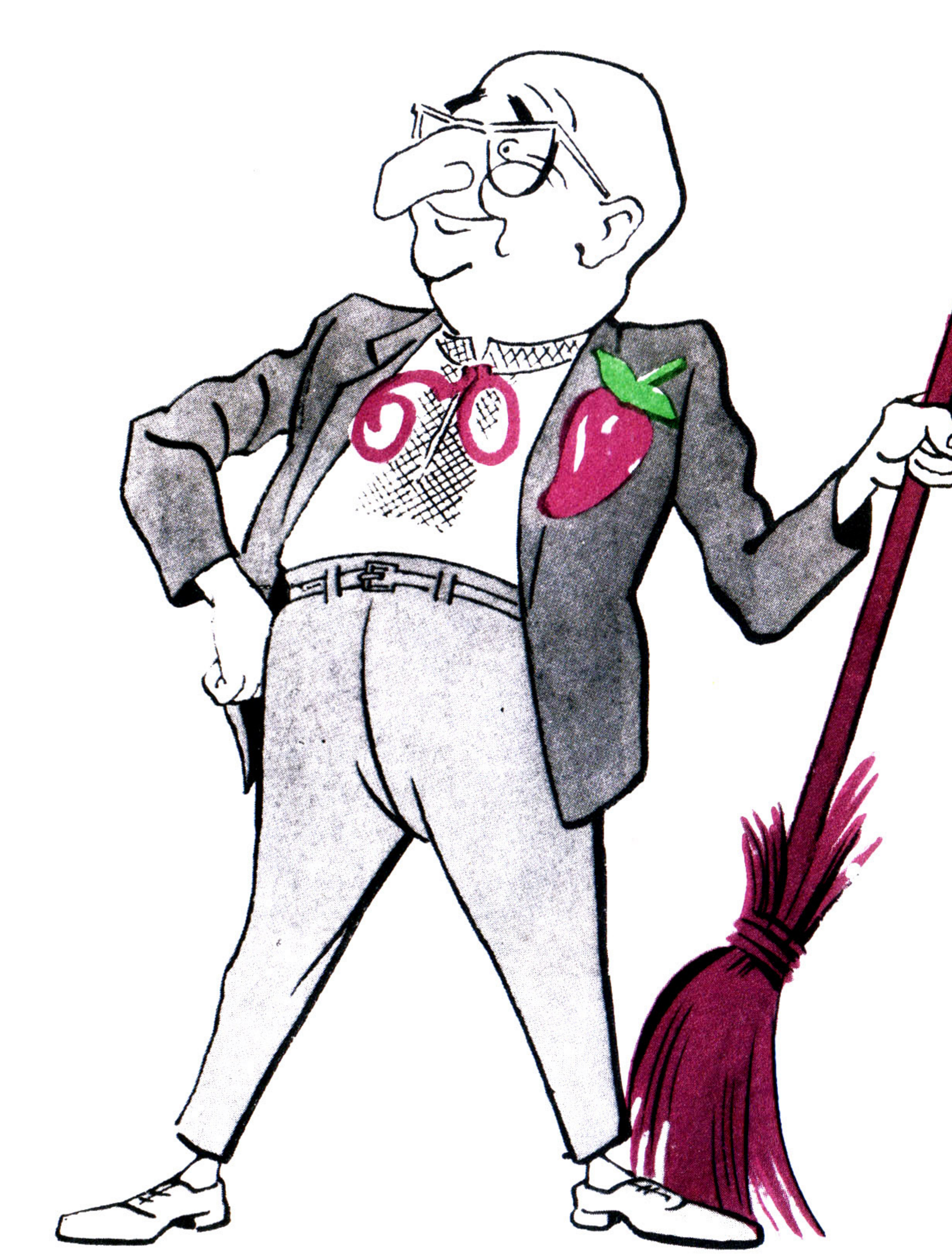

Ми гумористу-ветерану
Усі складаємо пошану.
У бойовім перчанськім взводі
Його мітла завжди «на взводі».
Тож побажаємо Олесеві
В геометричній жить прогресії!

Дружній шарж
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА
Текст О. ЖОЛДАКА.

ХИТРА КІНОМЕХАНІКА

Давайте покопаємось... Ні, не в душі цієї людини і не в її совісті. Покопаємося краще в касових документах, якими Павло Йосипович Копєйкін підтверджує свої видатки.

От, приміром, документ на 40 рамок, які чомусь знадобились Запорізькому кінотеатру «Іскра», де Павло Йосипович Копєйкін обіймає пост директора. За виготовлення рамок, сказано в тому документі, Павло Йосипович сплатив 25 карбованців. Але чому той, хто ці рамки змайстрував, не вірить своїм очам? Чому він так здивовано поглядає на касовий документ? Сказано ж у документі, що тобі за твою працю видано 25 карбованців — значить, так воно й є. А те, що очі твої бачили тільки 12 карбованців, то в цій справі, мабуть, треба йти або до лікаря-окуліста, або до слідчого-криміналіста.

Рамки — це тільки оздоба до портрета директора кінотеатру Копєйкіна. Сам портрет Павла Йосиповича хтось ще тільки повинен намалювати. І треба гадати, що це буде неабиякий витвір мистецтва. Дивитися на нього пускатимуть по квитках. Можливо, навіть по тих квитках, на яких Копєйкін разом з старшим кіномеханіком Білоусовим уже не раз погріли пальці.

Як погріли? А так. Влаштувала, скажімо, школа № 36 культпохід до кіно. Школа внесла гроші в касу кінотеатру. Каса на ті гроші видала квитки, а числа на квитках не поставила. А старший кіномеханік Білоусов, ставши в дверях квитки у дітей одібрав і собі у кишеню поклав. А потім знову пустив їх в обіг. От вам і жива копійка... Виручку він, звичайно, чесно поділив з Павлом Йосиповичем Копєйкіним.

Розгорнувши таку комерцію, Копєйкін і Білоусов прийшли до висновку, що для повного щастя їм бракує надійних кадрів. І почали вони ті кадри вербувати серед учнів місцевих шкіл. Діло пішло як по маслу. Кожен проданий квиток двічі, а то й тричі, повертався в руки хитрого кіномеханіка. Та от...

Часто так буває. Саме тоді, коли колесо розкрутиться, якась піщинка потрапляє до підшипника і починає його дряпати.

Такою піщинкою в кінотеатрі виявилася касир кінотеатру т. Купріянова. Їй не сподобалось, що по одному і тому ж квитку до театру проходять по двічі, а то й по тричі.

— Не подобається?! — здивувався Павло Йосипович Копєйкін. — В такому разі, щасливої дороги!.. — І звільнив касирку.

А суд узяв та й поновив її на роботі. А Копєйкін узяв та знову...

Ні, ще не звільнив, а тільки загрожує звільненням.

А управління культури Запорізької міської Ради?

Можна подумати, що воно сидить у затемненому залі і бачить тільки те, що йому показують на екрані.

А що за екраном коїться — його те не цікавить...

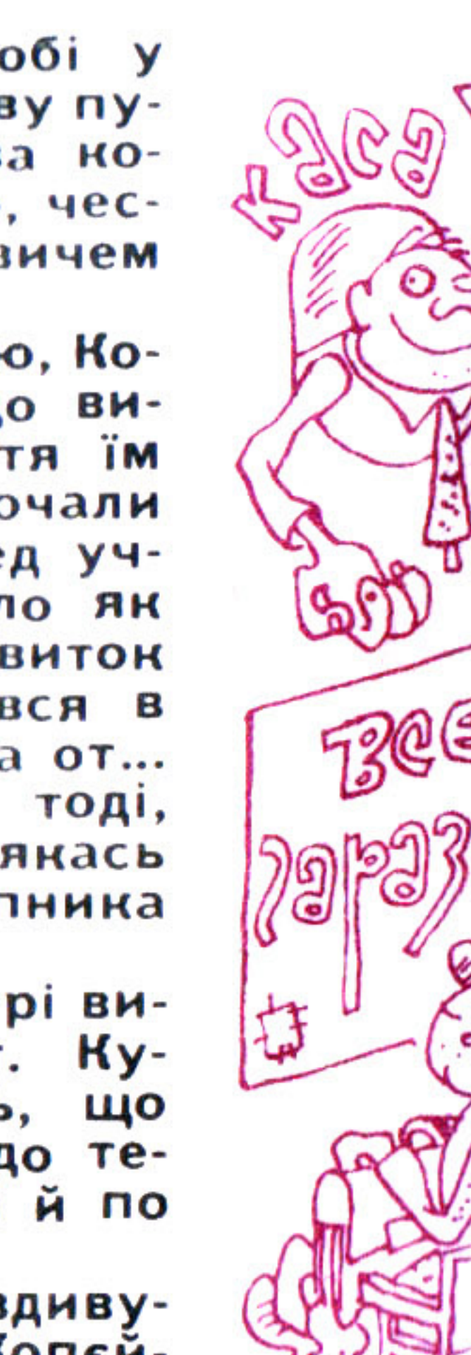

О. ЛЕВЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Небезпечна забавка.

Флорін МУГУР

ЦЕРКВА, ГАРЕМ, БІЗНЕС

Девернон Легран вибрав крамницю жіночих поясів і корсетів на Брукліні. Тут і справді було непогане місце для комерції. Девернону пощастило дешево придбати цей райський куточок для здійснення свого плану. Після капітального ремонту приміщення зовсім змінило свій вигляд. На стінах красувалися численні образи більш або менш відомих, великих і малих святих, пресвятих, пресвятеньких та пресвятесеньких. Вітрини колишньої крамниці було замінено на вікна з кольоровими скельцями, а неоновий хрест ще здалеку вабив перехожих. Скромна вивіска на колишній крамниці жіночих поясів і корсетів оповіщала, що народився новий релігійний заклад: «Церква святого Іоана господа божого».

Крім «небесних законів», довелося врахувати й земні. Розробили статут нової віри і, як усякий інший новий «офіс», божу установу зареєстрували у торговій палаті штату Нью-Йорк. Про всяк випадок у статуті було сказано, що «церква святого Іоана господа божого повинна дбати про її засновника та про його родину до кінця їх життя».

«Засновник» був справді один, але родину мав чималеньку і витрати на її утримання були теж чималенькими. Річ у тому, що Девернон Легран узяв собі у «помічниці релігійної громади» п'ять молодих жінок, які мали з ним не тільки релігійні стосунки... І, як і в кожному гаремі, одна з жінок — сестра Єва — обіймала керівну посаду. Щодня, одягнуті у чорні пелерини, сором'язливо опустивши чорні нафарбовані вії, «пресвяті сестри», озброєні залізними карнавалами з сургучними печатками, виходили збирати милостиню для допомоги круглим сиротам... Ця робота не припинялася з настанням вечора, вона тривала і в нічних закладах.

Діло йшло як по маслу. Кожна з сестер щоденно приносила по 80—100 доларів, і Легран був задоволений. Саме тому він і висвятив себе на єпископа, єпископа Девернона — це звучало солідніше. Але ж статут боної установи передбачав допомогу ближньому. І невеличку частку зібраних грошей асигнували на організацію «притулку для сиріт»: у благодійному закладі жило двадцятеро дітей.

Минуло кілька років. Легран тільки-но встиг зібрати кругленький мільйон доларів, як рап-

том його викликали до головного прокурора штату Нью-Йорк. Там Леграновi довелося переконувати прокурора, що в «притулку для сиріт» виховується тільки дванадцятеро його рідних дітей, а решта — восьмеро — чужі. Легран кричав, що сором прокуророві закидати йому, єпископові, нібито всіх тих дітей народили від нього оті п'ять сестер... Святий отець Легран доводив, що всі його діти — це діти сестри Єви, хоча між декотрими з них різниця у віці лише 2—3 місяці. Тут, звичайно, немає нічого дивовижного: церква на протязі віків творила й не такі чудеса.

Немає сумніву, що єпископ Девернон захищався у прокурора також і іншими засобами, більш переконливими. Він довів, що його гріх, як прелата, — хай і випадкового прелата — не дуже великий. Він робив те, що робили на протязі довгих сторіч усі прелати — збирав гроші у віруючих.

Можливо, Девернон навів, як приклад, імена видатних церковних діячів, які грішили більше, ніж він.

Архієпіскоп Спелман, наприклад, у своїх проповідях у католицькому соборі Нью-Йорка не обмежувався лише тим, що звертався до віруючих з проханням внести свою лепту на допомогу сиротам, він одверто закликав до озброєння. У порівнянні з цим, маленьке шахрайство Леграна, звичайно, бліднє. Кінець кінцем, це мабуть зрозумів і прокурор, бо він визнав... порівняну невинність обвинуваченого Девернона.

І справді, Девернон Легран займався лише своїм бізнесом.

Переклад з румунської.

Нотатки про дні порядки

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ та М. ВІЛЬБА

РЯТУЙТЕ, БОЖЕВОЛІЄМО!

«Що робити, ми катастрофічно божеволіємо!»

Цей одчайдушний крик вирвався з грудей відомого американського психіатра, професора університету в Буффало Генрі Стронга.

Професор підбив підсумки своїх багаторічних спостережень і жахнувся. Судіть самі: лише 18,5 процента усіх досліджених ним людей цілком нормальні. А решта — 81,5 процента — це жива колекція різних психічних хвороб — від звичайного неврозу й аж до повної шизофренії...

Американський учений не лише констатує хворобу, він знає і причини хвороби. Це — постійний страх. Один боїться залишитися без роботи, другий — нападу гангстерів, третій — падіння курсу акцій, четвертий — автомобільних катастроф, п'ятий — банкрутства, шостий... Одне слово, усі живуть під постійним страхом.

Але, як свідчить Стронг, найбільше американці бояться атомної війни. Перед нею тремтять і потенціальні жертви автомобільних катастроф, і гангстерських нападів, і всі інші. Це атомне божевілля професор називає: «страх № 1».

Та професор з Буффало, на жаль, не довів своїх досліджень до кінця. А які ж збудники хвороби? А засоби лікування? А ліки? На це професор не відповідає. Воно й зрозуміло. Щоб довести свої дослідження до кінця, Генрі Стронгу довелося б вийти за межі медичної науки і звернутися до зовсім іншої галузі. Але це занадто рисковано для американського ученого. У Сполучених Штатах це могло б розглядатися, як підривна діяльність.

СКАРЖТЕСЬ НА ЕДУАРДА III!

Англійська поліція має ясні вказівки, що робити з противниками атомного озброєння. Цими ж настановами користуються й англійські судді. У дію пускаються гумові палиці і наручники, та й тюремні камери не пустують.

Але не подумайте, що це робиться за вказівками нинішнього англійського уряду. Цей уряд нічого не має проти противників атомного озброєння. Він же цілком демократичний, цей уряд.

В усьому, виявляється, винен англійський король Едуард III. Якихось там шістсот років тому, у 1361 році, Едуард III видав закон «про наклепників», у якому повелівалося усіх, хто скаржиться на дії королівського уряду, розглядати як злісних і небезпечних наклепників і саджати у в'язницю.

У «старій, добрій Англії» збереглося чимало старовинних законів, звичайно, тих, що влаштовують теперішніх правителів. Зберігся і отой самий середньовічний королівський закон. Сьогоднішні англійські законники вважають, що він цілком може діяти і проти противників атомного озброєння.

Англійські власті дуже зраділи цьому законові. За ним вони можуть добре сховатися. Мовляв, ми його не вигадували, ми ж — щирі демократи. А якщо це кому не подобається, то пред'являйте претензії до короля Едуарда III. Це — справа його рук.

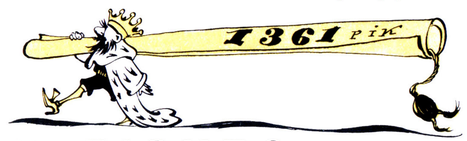

ШЛЮБИ В КРЕДИТ

В англійському місті Парлей, поблизу Лондона, гостинно розчинила свої двері шлюбна контора нового типу. Вона не тільки підшукує за прейскурантом наречених будь-якого віку, типу і майнового стану, а бере на себе й витрати на весілля, весільну подорож, обладнання квартири, весільні подарунки.

Усі витрати на сімейне блаженство і вартість послуг контори клієнт чи клієнтка повинні повернути внесками протягом обумовленого строку. Так виник у «вільному світі» новий вид шлюбу — у кредит.

На всяк випадок за борги конторам-кредиторам відповідають не тільки самі клієнти, але і їхні діти, онуки та правнуки. Так що нащадки сьогоднішніх молодожонів уже при народженні стають боржниками за те, що їм дали можливість появитися на світ.

КОСМІЧНІ КОЛОНІЗАТОРИ

Американський професор Едвард Теллер нічого спільного з колоніальним питанням не має. Він — атомний фахівець. А, проте, проблема колоній не дає йому спати. Ні, він не сушить собі голови над тим, як швидше покінчити з колоніалізмом на нашій планеті. Навпаки, професор не уявляє собі життя без колоній. Він геніально просто розв'язав складну колоніальну проблему: якщо зникають одна за одною колонії на нашій планеті, то треба їх шукати у космосі.

Професор так захопився новою ідеєю, що забув про все, і з головою поринув у плани колонізації космосу. Насамперед Едвард Теллер націлився на Місяць. Цілком серйозно, навіть не моргнувши оком, професор пише: «Місяць повинен стати великою і високорозвинутою колонією Сполучених Штатів».

Космічний колонізатор розробив найдрібніші деталі свого плану, поділив територію Місяця на окремі райони, розписав, які там порядки встановлювати. Одне слово, дав найповнішу інструкцію.

Правда, Едвард Теллер забув про одну дрібничку: як він гадає першим дістатися до Місяця.

Але що це значить у порівнянні з масштабом його геніальної ідеї!

«ПОПОЛО» ЗАСПОКОЮЄ...

Італійська газета «Пополо» дуже здивована, що мільйони людей з обуренням і гнівом протестують проти американських ядерних випробувань.

— І чого це вони такий галас зчинили?— запитує газета. — Небезпека для людства? Яке там людство?!

Посилаючись на чийсь незаперечний авторитет (чи не вашингтонський?), «Пополо» запевнює «цивілізоване» людство: ніякої небезпеки немає!

— Радіоактивні опади? — пише газета. — Ну то що? Опади й справді будуть, але ж «цивілізованому» світові вони аж ніяк не загрожують. Вчені авторитети встановили, що ці радіоактивні опади не загрожують ні Західній Європі, ні Північній Америці...

Куди ж вони, однак, подінуться? Може, полетять на Марс чи на Сатурн? Ні. Як пояснює «Пополо», ці опади можуть упасти лише на Азію, Африку та, можливо, ще й на Південну Америку... Отже, «цивілізованому» світові ніщо не загрожує. А чи варто ж, натякає газета, так хвилюватися через якихось там азіатів чи африканців?

«Пополо» — центральний орган італійської правлячої партії, яка називає себе демократичною та ще й християнською. Вона не проти того, щоб сказати слово про любов до ближнього. Але, як видно, ці християни з «Пополо», як і їхні хазяї, розуміють цю любов, як любов до свого заокеанського партнера по НАТО. Та й справді, за духом, за інтересами американські атомники їм ближчі, ніж ближні з Азії та Африки, які хочуть жити в мирі.

ФОТОЗАГАДКА

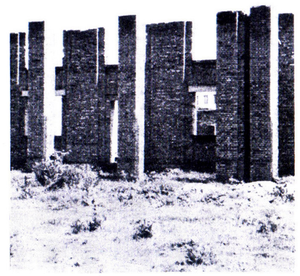

Відгадайте, що зображено на цьому фото.

Відповідь вважатиметься вичерпною, коли буде вказано, що це таке, для кого, для чого і ким воно будувалося.

Щоб полегшити вам роботу, порадимо: і не пробуйте відгадувати, однаково не відгадаєте.

Якщо ж кому і варто подумати і прислати нам розгадку, то це львівським будівельникам (та й то не рядовим, а керівним), бо саме у Львові, по вул. Городецькій, ось уже десять років цей будівельний витвір людям очі мозолить.

Заодно сподіваємось дізнатися, з чиєї легкої руки державні гроші у ці загадкові колони і стіни вхекано.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

ДО СІЛЬСЬКОЇ РАДИ ЗАЙШЛИ ДВОЄ МОЛОДИХ — ВІН І ВОНА. ВІН — ВАСИЛЬ ГАСИНЕЦЬ, ВОНА — ЙОГО НАРЕЧЕНА. ЖЕНИХ УРОЧИСТО ОПОВІСТИВ СЕКРЕТАРЯ СІЛЬРАДИ САСИНА, ЩО ВОНИ ХОЧУТЬ ПОБРАТИСЯ. АЛЕ ЩО РОБИТИ, КОЛИ ВАСИЛЮ НА ДЕЯКИЙ ЧАС ТРЕБА ВИЇХАТИ З СЕЛА?

— ТО ЦЕ ДРІБНИЦЯ!.. ЦЕ МОЖНА ЗАЛАГОДИТИ, — ВИГУКНУВ САСИН.— МИ УКЛАДЕМО ДОГОВІР.

ПОКЛИКАВШИ ДВОХ СВІДКІВ (ЩОБ УСЕ БУЛО ПО ФОРМІ) І ДІСТАВШИ АРКУШ БІЛОГО ПАПЕРУ, ВІН ВМОЧИВ ПЕРО І ШВИДКО НАПИСАВ ТАКИЙ ДОГОВІР:

«Договір складений між громадянкою Мацола Ганною Іванівною та Гасинець Василем Миколайовичем в тому, що вони закладаються у 500 (п'ятсот) карбованців, що в одруження вступати не будемо. Ми розпишемось до 1 грудня 1961 року. Якщо хто-небудь з нас порушить дане правило, повинен внести 500 (п'ятсот) карбованців потерпівшій стороні».

ДОГОВІР ЗАТВЕРДЖЕНИЙ У ТАРАСІВСЬКІЙ СІЛЬРАДІ. КРУГЛА ГЕРБОВА ПЕЧАТКА ТАРАСІВСЬКОЇ СІЛЬРАДИ. ПІДПИСИ: СЕКРЕТАР СІЛЬРАДИ САСИН, ЮРИДИЧНІ СТОРОНИ — ГАСИНЕЦЬ І МАЦОЛА. СВІДКИ—ЧЕНДЕЙ І МАЦОЛА»...

ДАЛІ ДІЇ РОЗВИВАЛИСЯ ТАК: МОЛОДИЙ, «ЗВ'ЯЗАНИЙ» ДОГОВОРОМ, ФОРМАЛЬНО ЗАРЕЄСТРУВАВ ШЛЮБ, ПОЖИВ КІЛЬКА ДНІВ З СВОЄЮ ДРУЖИНОЮ, А ПОТІМ ВТІК У СЕЛО ДОБРЯНСЬКЕ ДО ІНШОЇ, ЯКА ЗА ЙОГО РІШУЧІСТЬ ПООБІЦЯЛА АЖ 2500 КАРБОВАНЦІВ.

ТЕПЕР СЕКРЕТАР СІЛЬРАДИ САСИН ВИШУКУЄ НОВІ ФОРМИ ЗМІЦНЕННЯ СІМЕЙНИХ УЗ, БО ВИГАДАНА НИМ ДОГОВІРНА СИСТЕМА ВИЯВИЛАСЬ БЕЗСИЛОЮ ПЕРЕД СИЛОЮ ХРУСТКИХ КРЕДИТНИХ ПАПІРЦІВ.

В. ДРУЖИНІН,
редактор газети «Червона трибуна».

с. Тячів,
Закарпатської області.

Народні усмішки

МУЖИЦЬКИЙ РАЙ

У церкві піп умовляв віруючих терпіти всі земні муки. За це, мовляв, після смерті вони попадуть до раю. А Іван не стерпів та й каже:

— А наш пан теж попаде в рай?

— Так, усі пани теж будуть в раю.

— То я краще подамся в пекло.

— Правильно! — загомоніли люди. — Бо з панами навіть в раю пекло буде...

Записав М. СЕРЕДА
з м. Києва.

ДРАНІ ЧОБОТИ

— Навіщо ти драні чоботи взув? — зауважує внукові бабуся. — Надворі ж похолодніло...

— А хіба, коли скинути їх, — перепитує внук, — то потеплішає надворі?

РОЗПРАВИЛАСЬ

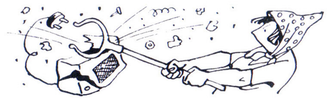

Провели бабі радіо. Баба й гадки не мала, що то воно таке.

Аж ось почалася передача якоїсь п'єси. Там і кажуть:

— Ну, кумо, роздавимо могорич?

— Давай, давай!

— Е, ні! — схопила баба рогача. — Довіку не було в хаті п'яниць і надалі не буде! — та як шарахне по гучномовцю — тільки шмаття розлетілося!

Повідомив М. ХОЛОДНИЙ
з с. Ромодан, Миргородського району, Полтавської області.

ЗАСЛУЖИЛА

У царській армії це було. Проходячи біля казарми, єфрейтор помітив, що солдати годують хлібом непоказну на вигляд обозну конячину. Здивований єфрейтор спитав, чим же вона заслужила у них таку повагу.

— Та вчора, — відповіли солдати, — ця тиха, спокійна конячка так копитнула унтер-офіцера, що він і сьогодні лежить без пам'яті...

Повідомив Д. А. НАУМЕНКО
з с. Роздольне, Вишнівського району, Цілинного краю.

ЗНАЙШЛА ВИХІД

На базарі перекупка торгує яблуками, голосно розхвалюючи свій товар:

— А ось кому яблука?.. Гарні яблука!.. По три рублі десяток, по три...

Коли ж бачить: наближається міліціонер.

— ...по три рублі сама купувала, по два віддаю!

Повідомив О. ЦЕГЕЛЬНИЙ
з м. Харкова.

КОМУ Ж ГОДИННИК ВІДДАВАТИ

Один боксер повертався пізно додому і на нього напали два хулігани.

— Ану, знімай свого годинника, — сказав один із них.

Та не встигли хулігани очима кліпнути, як обидва лежали на землі. Отямившись трохи, вони схопилися і щодуху помчали геть.

— Ей, хлопці, — закричав їм услід боксер, — куди ви біжите, а годинник кому віддавати?

Повідомив М. ЧЕРНИШЕНКО
з х. Пантелеймонівки, Дзержинського району, Донецької області.

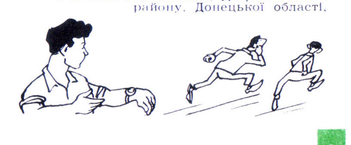

Друже перче!

То не новина, що в книгах деяких авторів є багато води.

Але тебе напевне здивує, що у місті Знам'янці, водою переповнені безсмертні твори класиків світової літератури.

Класики, Перче, в тому не винні.

Винні директор Кіровоградського облкниготоргу Олексій Петрович Мазурцов та начальник будівельного комбінату обласного відділу культури Іван Федорович Бариш.

Це з їхньої вини швидко розвалюється старе приміщення книжкового магазину і довго будується нове приміщення. А дощі собі йдуть крізь дірявий дах магазину, і твори класиків розбухають від води...

Чи не здається тобі, Перче, що в обіцянках тт. Мазурцова і Бариша закінчити будівництво нового магазину в строк теж чи-маленько води?

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка,
Кіровоградської області.

Чи не можеш ти відрядити до нас, на шахту № 5, археологічну експедицію?

Ми, шахтарі, гарантуємо археологам безперечний успіх в пошуках. Якщо, скажімо, вони не докопаються до третьої західної лави, то наштовхнуться там на цінну знахідку: перед ними постане врубова машина КМП, яку ще два роки тому покинули тут напризволяще. Мало того, останнім часом вхід до лави замурували, і врубівку у нас тепер, не без підстав, вважають «живцем похованою»...

Якщо пощастить відкопати врубівку, то першу зарубку нею повинен зробити начальник нашого шахтоуправління т. Пронін.

Хай зарубає собі на носі, що техніку «живцем» не ховають!

С. ГОЛЯКА.

Шахтарський район,
Донецької області.

Тебе, звичайно, здивує, що у місті Скадовську, на березі Чорного моря шумить комиш.

Це феномен ботаніки, бо море не річка і комиш на ньому не росте.

Але в Скадовську на пляжах не тільки шумить комиш, там і дерева гнуться.

Про те, як шумить комиш і як гнуться дерева п'яними голосами розповідають громадяни, котрі встигли пригоститися в одному з шести постійно діючих на пляжі кіосках.

З ранку і до пізнього вечора торгують на пляжі ці кіоски горілкою. З ранку і до пізнього вечора лякають п'яниці старих і малих відпочиваючих.

Гарне кубельце звив собі на березі Чорного моря «зелений змій». Допоможи, Перче, вигнати його з пляжу, може, не будуть тут тоді «шуміти комиші» і перестануть «гнутися дерева».

П. БАБЕНКО.

м. Скадовськ,
Херсонської області.

Допоможи нам, будь ласка, закінчити школу.

Тільки не думай, що ми хочемо, щоб ти за нас уроки вчив або іспити складав. Ні! Ми хочемо, щоб ти допоміг нам закінчити школу, стіни якої ще три роки звели та так і покинули. І не тому, що не вистачило матеріалів, — матеріали на школу є — їх виділили районні організації. А тому, що в керівників нашого села не вистачає «духу», щоб одночасно будувати і школу, і господарські споруди.

Може, ти, дядечку Перче, піддаси їм того будівельного духу?

УЧНІ.

с. Горішнє,
Стрийського району,
Львівської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Дай алкоголю...

волю...

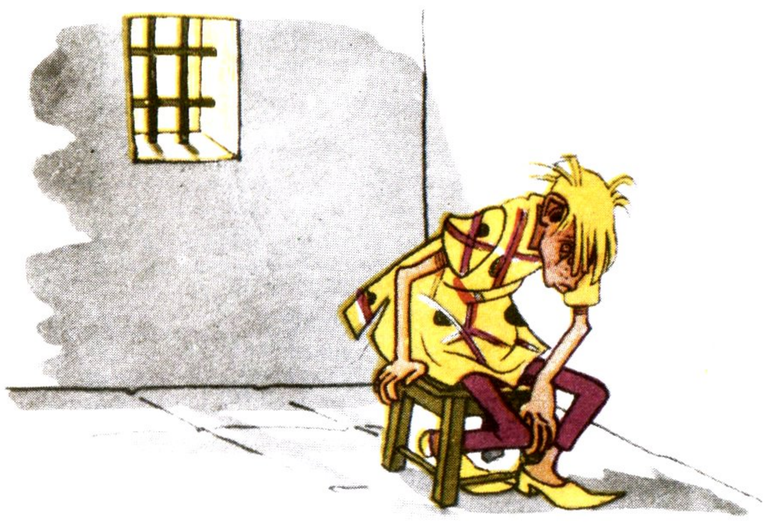

заведе в неволю.

НАВКОЛО ПЕНСІЙНОГО ПИРОГА

Способів залізти до державної кишені у сучасних аферистів чимало, але всі ці способи — варіації звичайної крадіжки.

...Нам невідомо, хто кого знайшов: Ричард Матвійович Юр'євич Федора Петровича Ярмолинського чи Федір Петрович Ярмолинський Ричарда Матвійовича Юр'євича.

Відомо тільки, що їхня зворушлива дружба влетіла державі у добру копійку.

Почалось з дрібниці: Федір Петрович поскаржився Ричардові Матвійовичу, що йому, шевцю-приватнику, для одержання права на пенсію не вистачає якихось там 8-ми років трудового стажу, а його дружині В. М. Сенько ще менше, лише 4 роки.

— Так у чім же річ! — вигукнув Ричард Матвійович, — якась там довідка чи запис у трудовій книжці! Я ж бланками різних підприємств запасся ще в 1957 році, коли вийшов з тюрми по амністії, а щодо печаток і штампів, то це для мене, колишнього маляра, теж раз плюнути!

І плюнув... Плюнув на саморобну печатку раз і вдруге, і Ярмолинський та Сенько стали власниками пенсійних книжок. За короткий строк, завдяки, м'яко кажучи, такій липі, подружжя переклало з державної кишені до своєї власної 1230 карбованців у нових грошах.

Грошового гонорару за художньо виготовлений макет печатки Ричард Матвійович не вимагав. Він узяв натурою у вигляді солідного могорича. Так би мовити, на почин. Але за фальшиві документи, сфабриковані для громадянки М. І. Пироженко, по яких вона встигла незаконно одержати 353 карбованці пенсії, взяв солідну грошову винагороду.

А далі пішло-поїхало! І хто знає, як би це все далеко зайшло і заїхало, коли б одного разу за Юр'євичем не заїхала синя з червоним лампасом машина і не повезла його куди слід.

Але ще до цього у Ричарда Матвійовича з'явився конкурент — Борис Павлович Павловський, мужчина 39 років, який досконало оволодів так званою «технікою вологого копіювання».

Ця «техніка» дозволила приписати 13 років трудового стажу громадянинові К. М. Сухачову.

Сухачов виявився дуже моторним і дуже невдячним клієнтом. Він встиг поцупити з державної каси 5325 карбованців новими грішми, а Павловському замість 150, як домовлялися, дав лише 100 карбованців.

Але почин було зроблено, і Павловський перевів «липу» на потік. Він фабрикує довідки для громадян Є. А. Лашко, О. Г. Боженюк та інших.

Паралельно Борис Павлович спростував загальновідому формулу «швець ходить без чобіт» і «оформив» собі пенсію інваліда Вітчизняної війни II групи. Але якось так сталося, що Павловським зацікавились слідчі органи.

Довелось збожеволіти... Так, так,— Павловський за прикладом героя сатиричного роману «Золоте теля», бухгалтера Берлаги оголосив себе божевільним. На всяк випадок він запасся липовою (власної фабрикації!) характеристикою, де писалось, що він «людина нервова» і «схильна робити дурниці», а також «не відповідає за свої вчинки».

Проте відповідати довелось... На слідстві Борис Павлович все без винятку заперечував: «І я не я, і хата не моя». Візити свідків ускладнили становище... Тут то й довелось «збожеволіти».

Колись бухгалтер Берлага оголосив себе віце-королем Індії. Бухгалтер Павловський обрав амплуа живого трупа. Що взяти з покійника? Мовчить і все.

Для зміцнення своїх досить хитких позицій, Борис Павлович з тюрми доводить до відома прокурора, що сектанти розрубали його, Павловського, на п'ятдесят частин і спустили в пекло на предмет утилізації смоли.

Смола не зворушила прокурора. Тоді «живий труп» реалістично почав описувати прокуророві сьогоднішнє становище в пеклі.

І прокурорські нерви не витримали: «живого трупа» перевели в Павловську лікарню.

Але він протримався там не довго. Його «воскресили», визнали симулянтом і знову перевели в тюрму. «Труп», який мовчав три місяці, раптом заговорив. Правда, він і зараз викручується, але від фактів нікуди не дінешся.

Павловському і його клієнтурі ще доведеться стати перед судом. Юр'євич і його клієнти вже стояли. Тепер вони сидять. Проте не всі. У вироку нарсуду Залізничного району міста Києва фігурують тільки особи, які встигли куснути пенсійного пирога.

Інші громадяни, які замовляли липові документи і навіть завдатки давали шахраям, чомусь не встигли відчути твердість лави підсудних і міцність закону.

Вони давали гроші шахраям, сподіваючись одкусити добрячий шмат пенсійного пирога, а їм за це нічого не дали. Мабуть зважили на те, що громадянам Ковальській, Липській, Пілсудченко, Калужняк та іже з ними вже й так завдано матеріальних збитків самими шахраями. Навіщо, мовляв, їх травмувати ще й морально.

А тепер кілька слів про тих, хто стоїть на сторожі державних пенсій, хто повинен визначати і давати пенсію тільки тим, які справді її заслужили чесною працею.

Де були їхні очі, коли вони спокійнісінько і байдуже вшивали липові папірці у папки, а потім розкладали ті папки на поличках? Де були їхні очі і що вони думають з цього приводу? Може, вони думають, що папір все витримає і все перетерпить! Що ж, папір може, справді, стерпіти на собі навіть липову печатку. Але люди такого неподобства терпіти не повинні.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

http://perec-ua.livejornal.com
Відсканував Любомир ОЛІЙНИК,
опрацював Олег Лесько

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 журналу було надруковано листа з паровозного депо ім. Шевченка (м. Сміла). У листі писалося про те, що декому з нагороджених Почесними грамотами за активну раціоналізаторську діяльність довгий час не вручають грамот.

Після виступу Перця голова Дорпрофспілки Одеської залізниці т. Володін повідомив редакцію, що грамоти залізничникам-раціоналізаторам вручено. Голову місцевкому локомотивного депо т. Асауленка, з вини якого грамоти залежалися в шухлядах, суворо попереджено.

★ Директор Калайдинцівської середньої школи (Лубенський район) В. Дзюба виступив у № 5 журналу з листом про те, що Лубенський міжколгоспбуд уже четвертий рік зволікає закінчення будівництва нового приміщення школи.

Як повідомив заступник голови виконкому Полтавської області т. Кондратенко, для закінчення будівництва Калайдинцівської школи нині виділено потрібний будівельний матеріал.

★ **«ОЙ, І СМАЧНІ Ж ЦВЯХИ ТА УХНАЛІ!»** — так звався фейлетон («Перець» № 7), в якому розповідалося про те, що завідуюча крамницею с. Хатки, Золотниківського району (Тернопільщина) Цюприк перетворила її на шинок. За випиту керівниками колгоспу імені XI з'їзду ВЛКСМ горілку Цюприк виписувала фіктивні накладні на нібито продані цьому колгоспові господарчі товари, якими, до речі, крамниця не торгує.

Начальник оргуправління Укоопспілки т. Білогуб повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти ствердились. За порушення правил торгівлі та зловживання Цюприк з роботи знято.

★ Про інші грубі порушення правил торгівлі в системі Кам'янець-Подільського «Змішторгу» Перець писав у тому ж номері, у фейлетоні **«ТАЄМНИЦІ МАГАЗИННОЇ ПОЛИЦІ»**.

В. о. прокурора Хмельницької області т. Щербина повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності.

За допущені зловживання директора Кам'янець-Подільського «Змішторгу» Кащука І. Г. з роботи знято. По партійній лінії йому оголошено сувору догану. Знято з роботи завідуючого магазином № 8 Лева Ю. Б.; проти нього порушено карну справу, по якій обласна прокуратура проводить додаткове слідство. Знято з роботи й завідуючу магазином Арефьєву А. А. З неї стягнено суму виявленої в магазині нестачі.

★ У № 8 «Перця» виступили з листом учні, діти членів колгоспу ім. 40-річчя КП України. Учні писали про те, що правління колгоспу не дає транспорту школярам, які відвідують середню школу в сусідньому селі Куровичі.

Голова Глинянського райвиконкому (Львівська область) т. Корецький повідомив редакцію, що ці факти справді мали місце. Після виступу Перця правління колгоспу прийняло рішення — в 1962/63 навчальному році забезпечити школярів транспортом.

★ У фейлетоні **«НЕПОРОЗУМІННЯ ТА Й ГОДІ!»** («Перець» № 9) розповідалося про аморальну поведінку та п'яні витівки дільничного уповноваженого Савранського райвідділу міліції Крота І. Ф.

Заступник начальника Одеського управління внутрішніх справ т. Васькін повідомив редакцію, що Крота з роботи в міліції звільнено.

У ПЕРЦЯ В ГОСТЯХ

Ladzis — Кіперуш

«ДАДЗІС» — Кропива. (Рига). «КІПЕРУШ» — Перець. (Кишинів).

КИРПИ

«КІРПІ» — Їжак. (Баку).

Вовк: — Так це ти мене критикував?
Заєць: — Пробачте, шановний! Того, хто вас критикував, ви вже з'їли.

— Відпусти мені, боже, мої гріхи...

КОЛЕГІАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО

— Хто тепер посміє сказати, що я керую сам!

— Діду, підсобіть.
— Не можу. Сил немає.
— Ну й сторожі ж пішли!

— Навіщо ви вирвали два зуби? У мене ж один болів.
— А ви ж принесли дві курки!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» №15 (482) (на украинском языке). Підписано до друку 20.VII.1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01515 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0212. Тираж 305 000 прим.

Мал. К. ЗАРУБИ.

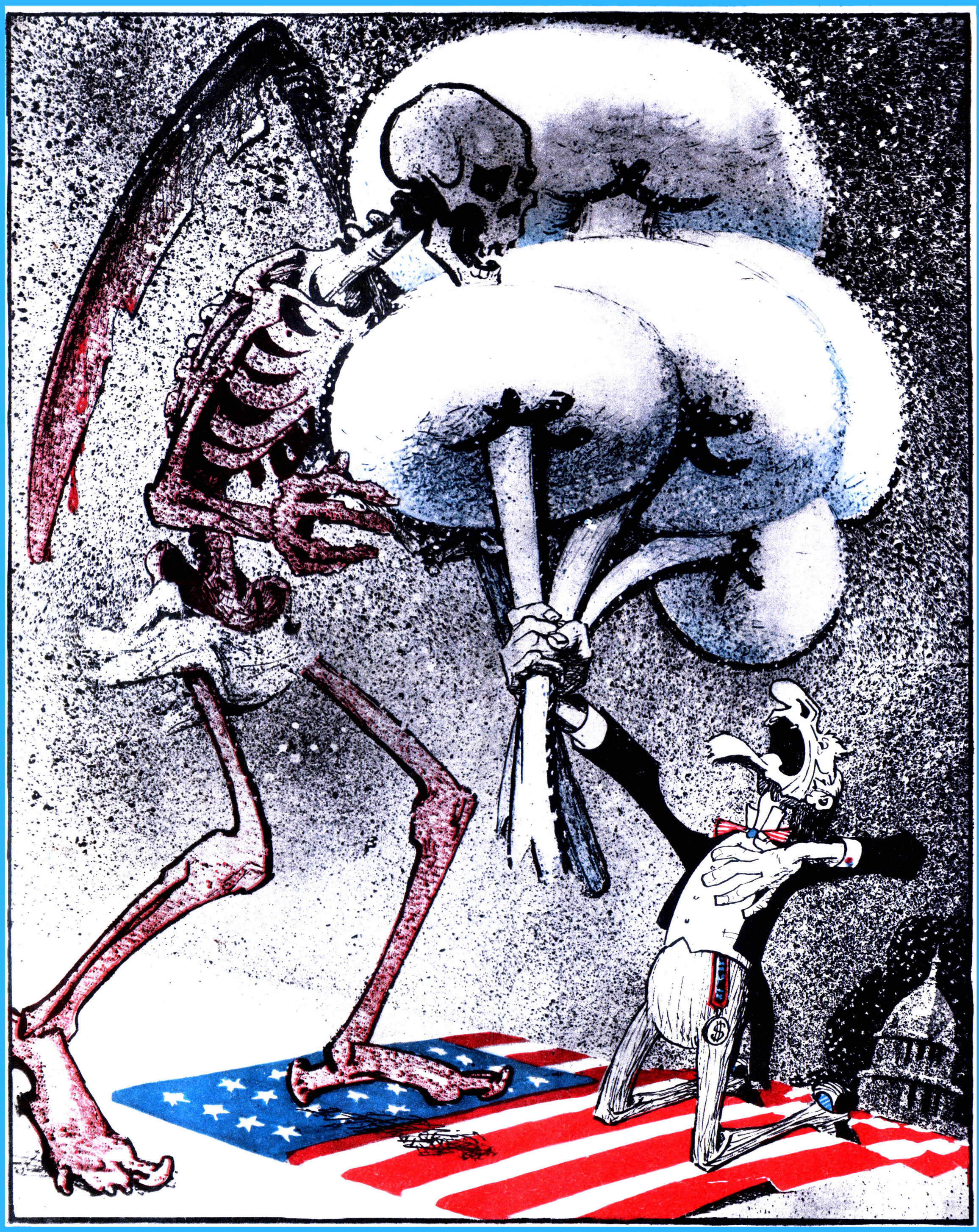

САМошедча любов.